

MONTESSORI- BABA

ÚTMUTATÓ A MEGÉRTŐ ÉS ELFOGADÓ
BABAGONDOZÁSHOZ

SIMONE DAVIES ÉS **JUNNIFA UZODIKE**

BEVEZETÉS

1. fejezet

- 12 Ezentúl más szemmel kell néznünk
a kisbabákra
- 13 A mi Montessori-történetünk
- 15 Amiért szeretjük a kisbabákat
- 16 Amit tudnunk kell a kisbabákról
- 18 Így ajánljuk a könyv olvasását
- 20 Amit a baba valójában mond nekünk

EZENTÚL MÁS SZEMMEL KELL NÉZNÜNK A KISBABÁKRA

Az emberek sokáig úgy vélték, a kisbabák képtelenek megérteni a körülöttük zajló eseményeket. Úgy gondolták, nem sok mindenre képesek, egyszerűen csak evéssel, alvással és sírással töltik a napot. A kisbabákat úgy kezelték, mint a törékeny tárgyakat, és azt tanulták, hogy a védelmük érdekében be kell bugyolálni őket.

Aztán felismerték, hogy a kisbabák milyen sokat fejlődnek az első hónapokban, és elkezdtek túlnevelni őket. Minél korábban és minél több mindenre igyekeztek megtanítani őket. Újszülött babáikat egymáshoz hasonlították attól való félelmükben, hogy nem fejlődnek elég gyorsan.

Azt mondták, hogy a legjobb ketyeréket kell megvenni a kisbabáknak: a legjobb fejlesztő játékokat, a testüket legjobban fedő ruhákat, támasztékot az alváshoz és a mihamarabbi üléshez, álomba ringató ágyat, különféle megfigyelőeszközöket és appokat.

Álljunk le ezzel az egészszel!

Inkább figyeljünk arra az új kicsi életre, amelyet erre a világra hívtunk! Figyeljük meg a babát, hogy felismerjük az ő egyedi igényeit, és megtudjuk, mit szeretne ő maga megtanulni, és hogyan támogathatjuk kapkodás nélkül, valódi jelenléttel.

Mi lenne, ha tisztelettel bánnánk a kisbabákkal, és megtanulnánk engedélyt kérni tőlük, mielőtt teszünk velük valamit?

Mi lenne, ha előbb megfigyelnénk a babát, ahelyett hogy sietve közbelépünk?

Mi lenne, ha meglátnánk a babák erejét és képességeit, és felismernénk bennük a bátor felfedezőt, aki mindennel először találkozik az életében?

Mi lenne, ha tudatosítanánk magunkban, hogy a babák a születésüktől (sőt már magzatként is) érzékelik a környezetüket?

Mi lenne, ha a pelenkacseré, a táplálás és az altatás a kapcsolódás pillanatait jelentenék a napunkban az elintézendő feladatok helyett?

Mi lenne, ha le tudnánk lassítani annyira, hogy jusson idő a nyelvi fejlődésre és a beszélgetésre még egy újszülött babával is?

Mi lenne, ha elegendő időt teremtenénk a kisbabáknak arra, hogy egy matracon fekve és kinyújtózva felfedezhessék a saját testüket?

Mi lenne, ha nem erőltetnénk bele őket olyan testhelyzetekbe, amelyekre még nem állnak készen, azaz nem ültetnénk fel őket, és nem sétáltatnánk őket kézen fogva, amikor az izmaik még nem elég fejlettek ahhoz, hogy önállóan megtegyék?

Mi lenne, ha felismernénk, hogy a babáknak a viszonyítási pontok – a kezük, a hangunk, a táplálás megszokott helye, a napjaink ritmusa – segítenek eligazodni az életben?

Mi lenne, ha elengednénk a fülünk mellett, hogy mi mindent szükséges beszerezniük, és helyette egyszerű, szép környezettel vennék körül a babát?

Mi lenne, ha megtanulnánk észrevenni, hogy minden baba egyedi lélek, a mi feladatunk pedig az, hogy útmutatói legyünk ezen a bolygón, és hogy önmaga legteljesebb kibontakoztatásában segítsük őt, anélkül hogy nyomást gyakorolnánk rá, vagy magára hagyottnak kellene éreznie magát?

Mi lenne, ha egyszerűen csak leheverednénk az erdőben, a vízparton, a parkban vagy a hegyekben, és hagynánk, hogy áthassa természet csodálata?

A MI MONTESSORI-TÖRTÉNETÜNK

Simone-t első kisbabájának születésekor nagyon megérintette az új élet világrahozatalának képessége. Igyekezett hasznosítani minden megszerzett információt, de akkor lett hirtelen minden sokkal tisztább és egyértelműbb számára, amikor a fia 18 hónapos korában megismerkedett a Montessori-szemlélettel. Sok más szülőhöz hasonlóan ő is azt kívánta, bárcsak már korábban találkozott volna ezekkel az elvekkel.

Második babájával Simone igyekezett a lehető legjobban alkalmazni a Montessoriról tanultakat. Azóta (több mint tizenöt éve) Montessori-végzettséget szerzett, a kisbabái fiatal felnőttek lettek, ő pedig családoknak segít megismerni a Montessori-elveket az Amszterdamban működő Jacaranda Tree Montessori játszócsoportban.

Junnifa egy autógyár stratégiai menedzsereként dolgozott Kentuckyban, amikor nagy örömeire először találkozott a Montessori-módszerrel. Édesanyjával együtt látogatott meg egy Montessori-iskolát, és annyira magával ragadta az élmény, hogy beiratkozott egy hathetes bevezető képzésre, hogy többet tudjon meg a szemléletről.

Junnifa egy héttel az első gyermeke születése előtt végezte el az AMI (Association Montessori Internationale – Nemzetközi Montessori Szövetség) 0–3 képzést. Ámulva vette tudomásul, milyen pozitív hatást gyakoroltak a tanultak a saját gyereknevelésre és a babájára. Tapasztalatait a blogján (Nduoma.com) osztotta meg másokkal. További tudásra vágyva elvégezte a 3–6 és a 6–12 éves korosztályra vonatkozó AMI-diplomaképzéseket és a Resources for Infant Educators (forrásanyag csecsemőnevelőknek, RIE-) képzést is.

Junnifa ma saját Montessori-iskolát (Fruitful Orchard Montessori School) vezet a nigériai Abujában, ahol a férjével és három kisgyermekével él. Junnifa a dr. Maria Montessori által alapított Nemzetközi Montessori Szövetség ügyvezető testületének tagja, a szervezet célja az alapító munkájának megőrzése és népszerűsítése.

Ez a könyv különösebb erőfeszítés nélkül született. Junnifa Amszterdamba utazott AMI-bizottsági megbeszélésre, Simone pedig meghívta az otthonába vacsorázni. Csak beszélgetni akartunk egy kicsit, de egy órán belül világossá vált, hogy mindketten könyvet szeretnénk írni arról, mit mond a Montessori-módszer a kisbabákról. Néhány órát töltöttünk együtt, ezalatt ettünk egy jót, és megalkottuk ennek a könyvnek a vázlatát.

Minden gyermeknek és szülőnek hasznára válhat a Montessori-megközelítés az első hetektől, az első napoktól, az első óráktól – sőt már a magzati kortól kezdve.

A kisbabák születésüktől fogva tanulni vágyó lények – nem pedig megtöltésre szánt üres edények. Mindent megfigyelnek. Gőgicséléssel, sírással és különféle hangadásokkal kommunikálnak. Egy pillanatra sem állnak meg.

Ahogy Maria Montessori írta a *The Absorbent Mind* (A befogadó elme) című könyvében:

„A kisbaba semmi esetre sem passzív. Bár kétségtelenül érik hatások, saját világának aktív felfedezője. Ő maga keresi a hatásokat, a benyomásokat.”

Azt kívánjuk, hogy mindenki tanulhasson ebből a könyvből arról, hogyan valósíthatja meg a Montessori-elveket az otthonában, hogyan reagáljon a babája sírására, hogyan fejtse meg, milyen tevékenységre vágyik a gyermeke, és hogyan rendezze be az otthonát. Találjuk meg mindannyian a módját annak, hogy olyan szülei legyünk a gyermekünknek, akinek a segítségével magabiztossá és felfedezésre készsé válik, és tisztelettel fordul önmaga, mások és a világ felé.

AMIÉRT SZERETJÜK A KISBABÁKAT

Kétségtelen, hogy a kisbabák rengeteg időt igényelnek, felébresztenek éjszaka, kimerítik a tartalékainkat, és időnként órákon át vigasztalhatatlanul sírnak. Akkor miért szeretjük őket mégis?

A kisbabák arra emlékeztetnek minket, hogy milyen ártatlanok voltunk, amikor a világra jöttünk. Amikor egy újszülött babát látunk, önkéntelenül is azt látjuk, ahogy minden ember kezdte az életét: itélkezés, félelem és terhek cipelése nélkül. Önmagaként, tisztán.

A kisbabák reménnyel töltenek el. A gyermek születése és az ő életével kapcsolatos reményünk egyúttal a jobb világ reményével is eltölt. Bízunk abban, hogy örömmel fog tanulni, és tisztelettel, gondoskodással fordul az emberek és a természet felé, a világban pedig nem lesz erőszak és háború.

A kisbabák most ismerkednek a világgal. Jó érzés megfigyelni a kisbabát, amint befogadja a környező világ impulzusait. Ahogyan először találkozik mindennel, és felfedezi. Az arcunkat, egy falevelet, a fa ágai közt átsütő napot. Arra készítet, hogy újra rácsodálkozzunk a minket körülvevő világra.

A kisbabák nem egykönnyen adják fel. Sokáig elidőzhetünk egy kisbabát figyelve, hogy addig próbálja elérni a lábujjait, hogy a szájába vegye, amíg sikerül neki. A kisbaba addig ütögeti a zsinorra lógatott labdát, amíg mesteri pontossággal nem tudja eltalálni. A baba nagy állhatatosságra tesz szert, ha hagyjuk.

A kisbabák kifejezik, hogy mire van szükségük. A baba nem töpreng azon, hogy alkalmas-e egy adott pillanat a kérésére. Sírással hozza a tudomásunkra, ha piszkos a pelenkája, ha éhes, ha fáradt, vagy ha éppen elege van már abból, amivel épp játszik. Rövid időre elterelhetjük ugyan a figyelmét, de nem tágit, amíg a szükségleteit ki nem elégítjük. Ez a kitartás nagyon hasznos az életben.

A kisbabák jó illatúak. Banálisnak tűnik, mégis nagy igazság! Miért van a babának olyan jó illata? Nincs finomabb a frissen fürdetett baba illatánál.

A kisbaba az új emberi élet. Egy új ember életre hívása erőteljes élmény, és a kutatások azt bizonyítják, hogy ösztönös idegi működésünk a kisbabákról való gondoskodás. Mi pedig feltesszük a kérdést magunknak: „Hogy lehet ilyen tökéletes valami, ami ilyen kicsike?”